

бѣше едно-врѣме, и бабитѣ да поцѣрятъ нѣщо, та много хора тѣй си умиратъ. Дѣ по насъ можешъ намѣри всѣ-кога докторъ, щомъ ти потрѣбва?! . . . Днешниятъ свѣтъ много работи не вѣрва, ама като види зѳра, пришка то-гава и дири, кого и да било! . . . Невѣсто, дѣтенцето ми се види пѣсчливо, много го обзела болката. Цѣрѣте го за пѣсѣкъ. Казахъ я? моята бабичка знае илача, илачъ за двѣ пари . . . Да знаехъ, кога трѣгнахъ отъ село, щѣхъ да . . . Но и сега нѣма да забравя: щомъ си ида въ село, ще ти пиша илача, до моя синъ тукъ. Пакъ занеси дѣтенцето въ цѣрква да му почете свещеникѣтъ. И божествното много помага. Разбира се, ако Господъ не помогне, кой — тогава? Подъ неговата рѣка сме: и добро, и зло — всичко той изпраца: доброто — за награда, а злото — за изпитня. Невѣсто, недѣй натяква на Бога, той знае що прави, милостивъ е той! Много нѣща не можемъ да разберемъ, пакъ сме и бързорѣки . . .

Дѣдо Генко се смѣлча. И майката мѣлчеше. Той пакъ заговори:

— Не грижи се, невѣсто! Болката ще се навоюва, на с ма ще си отиде. Казахъ ти: на Бога упование, той е милостивъ! Ако е рекълъ, дѣтенцето безъ-друго — казвамъ ти! — ще изцѣлѣе. Кога има дни, душа се подъ нокетъ запира. Да ти разправа: едно-врѣме и моятъ синъ, дѣто е сега тука, кога бѣше малѣкъ, тѣй боледува. Яде непрѣстанно и пакъ не хвела; по цѣли дни и нощи само плаче, коремъ надутъ, като тѣпанъ, и коравъ; рѣцѣ, крака, вратъ — тѣнки като свирки и кожата по снагата му се събрала на гѣнки. Какво го не цѣрихме?! Дѣто кайшъ и ти: и по доктори, и по бабички, и моята бабичка го цѣри, най-послѣ — видѣхме се въ чудо — и въ грѣхъ влѣзохме: и по дяволско. Кога се изповѣдахме на духовника, запрѣти на мене и на моята бабичка причащенето и наложи, та говѣхме десетъ понедѣльника наредъ. Та, — казвамъ ти я? — отъ нищо не помогна на дѣтето. Възгѣщисахме се отъ всичко прѣдадохме го на Бога, отписахме го вечъ били! . . . Ами нѣ, кого имало дни? . . . Измина ли се нѣкое врѣме, — хвала на Бога! — като почна да се оправя онова ми-ти дѣте, та стана